

ВАРНЕНСКИ ОКРЪЖЖЕНЪ ВЕСТНИКЪ

Официално издание на Окръжната Постоянна Комисия

Телефонъ № 418.

ИЗЛИЗА СЕДМИЧНО

ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ:

За общини задължителенъ	200 лева
За Учил. Настоятелства задължителенъ	100 .
За кооперации, църковни Настоятелства, турски у-ща и частни лица	50 .

Окр. агенция: ул. „Чирпанска“ 10. — Варна.

Предъ прага на новата година.

Окриляни от хубави надежди за по-сносни дни, ние отминаваме вече и тази година. Върата и твърдостта на нашето племе съ които се боримъ за излизане отъ тежкия стопански гнетъ, за сетенъ пътъ се увърпихме всички, че не ще ни напустне и за напредъ. Но най-големия дѣлъ на твърдостъ и постоянство се падатъ пакъ на нашия селянинъ, който служи за живъ примѣръ, на всички ония, които лесно се отдаватъ въ обятията на отчаянието.

Че приживѣхме и преживѣваме тежки дни, това е истина, но че се боримъ съ всички сили за запазване народъ и държава отъ чуждитѣ посегателства, отъ хищническитѣ погледи на нѣкакви си победители, това е по-голяма истина, която не престава да ги тревожи. Истина, която за всѣки добъръ българинъ, день пзъ день става като гранитна упора, надежденъ стълбъ за народното ни единство.

Ето, тя си отива — старата година. Но съ сведена глава и угасналъ погледъ ли я изпращаме? Съ умрѣли надежди и съ загаснала вѣра ли ще прпстѣпимъ прага на новата година? — Не!

Прнучени къмъ търпеливостъ и постоянство, виждайки въ страданията

изходъ и поука, ние смѣло ще се за-прѣтимъ къмъ нова работа и усърдие за да пзведемъ собственитѣ си съдбини къмъ по-щастливъ край. Провидението толкова пъти ни е награждавало съ справедливостъ и силната вѣра въ нашата правота ни е толкова пъти спасявала! Нека отправимъ погледа си напредъ, пъленъ съ упования и надежди, — нека прегърнемъ правдата кауза на цѣлокупния свой народъ и чисто-сърдечно заработимъ по пътя на стопанското и културно надмощие на нашия народъ — ще бждемъ доволни тогава да го видимъ щастливъ и напълно спасенъ.

Въ този духъ и направление трѣбна да бжде възпитано и младото поколение — обезвѣряването да имъ бжде чуждо, постепенно да се вживѣятъ и разбератъ страданията на многоизмѣчения ни народъ и бждатъ готови да дадатъ своитѣ сили за неговото заздравяване, да разхубавятъ роднитѣ полета и ошастливятъ бждинитѣ му.

Новата 1928 година хлопа на вратитѣ ни. Нека я посрещнемъ весело и нека си кажемъ добри пожелания.

Да бжде честита!

Н. Л.

Варненска
Окр. Пост. Комисия
№ 4701
9. XII. 1927 г.
гр. Варна

Окръжно
Го Г. г. общинскитѣ
кметове въ Варненски
окръгъ.

Покаиватъ се г-да общинскитѣ кметове, които не сж изпратили стейността на книжкитѣ изпратени имъ съ писмото ни № — 1316 отъ 15 априлъ т. г. да сторятъ това найкъсно до края на този месецъ, за да може на преписката да се тури край.

Председателъ: М. Бодяджиевъ

Секретаръ: Н. Николиевъ

Варненска
Окр. Пост. Комисия
№ 4895
20. XII. 1927 год.
г. Варна

Окръжно.

До Г. г. Общинскитѣ кметове въ окръга.

Въ отговоръ на запитването на Рѣка-девенското селско общ. управление, да му укажеатъ кждѣ да внесе помощитѣ предвидени въ общинския бюджетъ за текущата финан. година и за да се отбѣгне отговора по отдѣлно на всѣко запитване и за еднаквостъ съобщаваме следното:

а) Въ Българската Народна Банка ще се внесатъ следнитѣ фондове:

1) Фондъ пострадали отъ войната с/ка №—6.

2) Фондъ за въздигане паметникъ за освобождението и възраждането на българ. народ. с/ка № 48.

б) Въ Българ. Земедѣл. Банка ще се внесатъ следнитѣ фондове:

1) Помощъ на затворното дѣло;

2) Помощъ на старопиталището чрезъ д-вото „Милосърдие“.

3) Помощъ на паметника на незнайния войнъ.

в) Въ Варненската популярна банка — помощта за Православното братство „Архангелъ Михаилъ“ Варна, а каспера на сжщото братство Свещ. Кожухаровъ ще издава квитанции за полученитѣ суми.

г) За скупската организация — Б. Желевъ ръководителъ на футболната секция при мъжката гимназия — Варна.

Молимъ наредете, П. Г. Г. до края на месецъ декемврий т. год. да се внесатъ сумитѣ по тия фондове, за да се даде възможностъ на посоченитѣ погоре учреждения да посрещнатъ и тѣ своитѣ задължения.

Председателъ: М. Бодяджиевъ

Секретаръ: Н. Николиевъ

Варнен. Окръженъ Ветеринаренъ Лѣкаръ

Б Ю Л Е Т И Н Ъ

№ 22

За появилитѣ се и прекратени акутни болести по домашнитѣ животни въ Варненски окръгъ, за време отъ 1 до 15 Декемврий т. г.

Констатиранн епизоти

I Антраксъ — Варненска околия гр. Варна.

II Бясъ а) Варн. околия гр. Варна.
б) Провадийска околия гр. Провадия и с. с. Сава и Ново-село.

III Огненица и чума — Варненска околия гр. Варна и с. Звездица.

IV Сапъ а) Варненска околия—гр. Варна и с. с. Козлуджа, Кара-хюсеинъ, Паша-къой, Гюнъ-аласж, Сюнъ-бей, Чанларъ (по произхождение отъ с. Ср. Колиби—Еленско). Емирово, Преселци (по произхождение отъ с. Малтъкъ-Чифликъ Търновско.

б) Провадийска околия—гр. Провадия и с. с. Кюпрю-къой, Чалж-махле, Гор.-Чифликъ и Т. Арнаутларъ.

V Шарка а) Варненска околия: с. с. Чанларъ, Николаевка, Гюнъ-аласж, Джевизлий, Емирово, Елечъ, Белево, Марково, Русларъ, Гол. Фрянга, и Таптъкъ.

б) Провадийска околия: с. с. Арапларъ, Ясж-тепе, Бунарлий, Кутлубей, Касъмларъ, Чалтъкларъ, Караджа-отъ, Караманлий, Казалджиларъ, Девня и Градинарово.

VI Шапъ — Провадийска околия с. Синделъ.

гр. Варна, 16. XII 1927 год.

Окръженъ Ветеринаренъ Лѣкаръ

Д-ръ Тюлевъ

ЗАПОВѢДЬ

Препись.
№ 1329

гр. Варна, 16. декемврий 1927 г.

Възъ основа чл. 38 ал. 5-та отъ Закона за просвѣтата и съгласно рапорта на главния учителъ въ с. Дървентъ, Варненско, подъ № 27 т. г. глобявамъ съ 300 лв. секретаръ бирника на Аджемлерската община, Варненско, М Христовъ и го задължавамъ съ нестъбраната глоба 230 лв. отъ немарливитъ родители по заповѣдь № 1178 т. г. за дете не е изпълнилъ предписанието на Закона за задължителното учение и за нехайство спрѣмо училищнитъ нужди. Съ това е станалъ причина много деца да останатъ вънъ отъ училището и неграмотни за винаги, въпреки, че е поканванъ отъ главния учителъ да изпълни нареждането на Закона.

Препись да се прати на Варненския окр. данъченъ началникъ за събиране глобата, г. Управителя, на околийския началникъ, на Кмета въ с. Аджемлеръ, на учил. настоятелство въ с. Дървентъ за сведение и на *Варненската окр. постоянна комисия за публикуване въ окръжния вестникъ*.

Окр. Учил. Инспек.: п. Д-ръ Чакъровъ

В ъ р н о,

при Варнен. окр. училищна инспекция

Секретаръ: А. Георгиевъ

Хр. Камбуровъ—учителъ.

Кооперацията въ стопанския животъ.

Въ така наречената „Българска действителност“ кооперацията въ нейната потрѣбителна форма отива твърде зле. Причинитъ сж въ самитъ кооператори членове: първо самия персоналъ, който има да извършва всички операцни като: счетоводство, магазинерска служба и др. се нарежда така, че получава високи заплати, а това при едно положение такова, при каквото се намиратъ кооперациитъ у насъ, е крайно вредно за правилния имъ развой. И често пъти по слабитъ кооперации водятъ единъ полумъртавъ животъ — животъ които

убива върата въ членовитъ кооператори, докато гледаме около насъ частенъ търговецъ почва съ сжщия капиталъ, и при разумно водене на своето търговско предприятие, той успѣва да си извоюва едно по своено положение, въ смисълъ, че капиталъ му нараства и води конкуренция съ мѣстната кооперация. Думата ми е не за единични случаи. Това е общо болезнено явление, което идва да потвърди мисълта, че намъ още липсва чувство на обществено тѣ, за да направимъ жертви предъ кооперативния идялъ, на който привидно служимъ. Дребния търговецъ казвамъ успѣва, защото той съкратява разходите си и по този начинъ има възможностъ да увеличава капитала си, когато въ кооперацията всѣки гледа да увеличи разходите за свои приходи. Потрѣбителната кооперация може да увеличи своитъ капиталъ, като премахне бюрократизмътъ, прегърни самопожертвувателността на всички дребни кооперативни дружения и се обединятъ въ единъ голѣмъ съюзъ, който да притежава всички предимства на едрия капиталъ.

Както въ частното капиталистическо предприятие всички излишни разходи извършени за смѣтка на предприятието, разгроиватъ правилнитъ функции на това последното, така и въ кооперацията тѣ водятъ следъ себе си кризи.

Едно нормално кооперативно предприятие не бива да има въ никой случай лични, непроеизводителни разходи (говоря за кооперацията въ периода на формиране). Личното непроеизводително потрѣбление може да се изрази само когато тя е закрепила, когато кооперацията разполага съ капиталъ, които могатъ да водятъ конкуренция съ частния капиталъ и по този начинъ да даватъ печалби, които се спасяватъ отъ устата на едрия капиталъ. Тѣзи натрупвания могатъ да се класиратъ пропорционално между кооператоритъ и отъ друга страна кооперацията да задоволи духовнитъ нужди на своитъ членове. И първата и най-важна задача, която трѣбва да си постави кооперацията, е да даде едно кооперативно и общо културно образование на своитъ членове, за да разбератъ, че когато тѣ развиятъ своето дѣло до размѣри на голѣмо и мощно стопанско предприятие, то материалнитъ имъ нужди ще бѣдатъ непосредствено задоволени било чрезъ раздаване реализирани печалби, било чрезъ пласиране на по-износни цени произведенитъ тѣхни продукти. Повтарямъ своята мисль, че много отъ нашитъ потребителни кооперации издъхватъ по простата причина, че тѣ се мъчатъ да водятъ конкуренция съ частния капиталъ като понасятъ риска да не правятъ никакви спестявания само да могатъ да предлагатъ своитъ продукти на цени по ниски отъ конкурирашитъ ги страни. Това за известенъ периодъ отъ време ще даде съответнитъ изгоди за потрѣбителитъ

си, но това ще доведе до ослабване на основния капиталъ, и ще се лиши отъ средствата, които биха я развили до голямо стопанско предприятие, което може да изиграе своята роля въ икономическия животъ на сдружението.

Една друга болна страна на кооперативното движение у насъ е, че често пъти на чело на кооперацията била тя потребителна кредитна, или производствена заставагъ хора не съ кооперативна култура, не съ усетъ на идейни борци, а хора случайни, хора застрашени отъ спекулация. Това също е вредно за добригъ резултати отъ това сдружение. Азъ зная много случаи на еснафски кооперативни сдружения следъ войнитъ. Свидетелъ съмъ билъ на тяхното бързо израсване по и на тяхното още по-бързо умиране.

А това е ударъ за кооператизма у насъ.

Непросвѣтената маса губи и безъ това въбра въ единствената и най-практична форма на стопански подемъ. А често пъти и лоши организатори съ способствували да не се отиде много далечъ. Помня не отдавна случай съ кредитни кооперации; — капиталъ се раздава за непроизводителни цели, за лични нужди и то въ много по-голямъ размъръ при тѣсни приятелски връзки, кооперацията губи жизнеността на своето развитие.

Отъ друга страна не умѣлото ръководство води къмъ отчаяние въ членоветъ кооператори и това ги кара да се резервиратъ и оттеглятъ отъ кооперацията. Случая съ много тютюневи кооперации, чии то ръководни тѣла не визаиха най-бла-

гоприятния моментъ за пласиране на тютюневото производство и по този начинъ производителитъ претърпяха голѣми загуби. Единъ просветенъ кооперативенъ умъ ще намѣри причинитъ не въ кооперацията, а въ лошигъ управителни тѣла. Но който не познава търговскигъ закони за обмѣна ще си ги каже: И кооперацията толкова помага.

Его защо, едно отъ важнитъ условия за процътяване стопанския животъ въ сградата е да подготви държавата добри кооператори, които ще вложатъ своитъ разбирания и своя жаръ за издигане на кооперативното движение, които се явява спасителъ на дребнитъ и слаби икономически съществувания. Прочие повече просвѣта, повече съзнание и стопанското издигане ще ги последва.

СТОПАНСКИ ВЪПРОСИ

А. Пенчевъ,

Люцерната.

Недостатъка отъ добра храна за домашнитъ ни животни, нуждна при тяхното разумно отгледване и разплодъ ни заставя да се позамислимъ какъ и по кой начинъ нашия земледѣлецъ може да се снабди съ достатъчно и по добра храна за добитъка си.

Ст. П. Хареевъ

Дѣдо Матей (4)

При него овчарувалъ Матей повече отъ 5 години; при него той е успѣлъ да спечели около 150 турски лири и да има свое собствено стадо.

Презъ Руско-Турската война, когато Добруджа се завзема отъ рускитъ войски, Хаджи Мемишъ Ага, заедно съ оттеглялата се Турска войска заминава въ Анадола но преди да тръгне на пътъ, той повиква при себе си Матей, къмъ когото хранелъ бащински чувства, обичалъ го е и виждалъ въ неговото лице човѣкътъ, които ще може да да стопанисва неговиятъ имотъ дава му го безъ пари. Съ бащински думи се обърналъ той къмъ него: „Е сине, азъ виждамъ, че краи на вашето владичество тукъ е дошълъ, азъ напуштамъ своя домъ и имотъ своята родина, каджо почиватъ коститъ на мнитъ дѣди и прадѣди съ чиста съвестъ.

Знамъ, че ме очакватъ лишения, че трудно ще се обзаведа на ново, но какво да правя? Такава е волята на Алаха. Каквото ми е писано ще го понеса. Знамъ, ако остана тукъ никои не ще ме гони, никому не съмъ сторилъ зло — ако има ня-

кой, които да се оплакватъ отъ менъ то ти ги знаешъ кой съ: Татаръ и Черкези, които азъ жестоко преследвахъ. Азъ презъ целиятъ си животъ съ тяхъ воювахъ бяхъ бранителъ на беднитъ християни и не допускахъ да ги ограбватъ. При все това азъ напуштамъ тая земя, тегли ме нещо тамъ въ Андола — за туй намислихъ тебъ да дамъ моя имотъ. Азъ ти го давамъ халалъ. Сега, при тия размирни времена и дума не може да става за нѣкаква продажба. Вземи тия книжа и следъ като се свърши войната, искарай документитъ на свое име. Пази имота както съмъ го пазилъ и азъ, стопанисвай го и отъ спечеленото пращай по нѣщо и менъ. По късно, когато се уредятъ добро съседски отношения азъ ще ти се обада къде се намирамъ.“ Просълзентъ, разчувствуванъ Хаджи Мемишъ Ага прегръща Матей и бащински го цѣлува. Съ Матей се продава цѣлото семейство на Хаджи Мемишъ Ага: Синове, снахи, дѣщери, внуци, жена му и всички наедно плакали съ гласъ. Плакалъ и Матей — защото трогателна е била раздѣлата.

Следъ заминаването на Хаджи Мемишъ Ага, Матей става стопанинъ на цѣлиятъ му имотъ. Къщи къшли, ниви, ливади, едъръ и дребенъ до-

Освенъ това, време е вече щото нашия земледѣлецъ да започне отгледването и на други нови за него, но много по-добри кръмни растения отъ които ще получи много повече и по хубава храна за добитъка.

Като една отъ най-важнитѣ кръмни растения за нашия земледѣлецъ е люцерната; тя е най-пригодна за нашитѣ климатически условия. На много мѣста ние, действително, имаме дълбоки и богати почви, но понеже влагата въ голѣмъ размеръ липсва, то въ такива мѣста нѣма сгоднитѣ условия за детелната, а за люцерната, която по причина на дългитѣ си корени, може да издържи доста на сушата.

Люцерната се обработва още отъ старо време, тъй като още Перситѣ сж я считали за едно отъ главнитѣ кръмни растения и сж я употребявали за храна на конетѣ въ голѣмитѣ конски заводни мадинскитѣ царе.

Люцерната изисква топълъ климатъ, но съ достатъчно влага. Тя най-добре расте и дава най-голѣми приходи тамъ, гдето растатъ лозитѣ и царевидата. Огъ това излиза, че въ нашата страна люцерната ще може да вирѣе почти на всѣкъде, стига само да не падатъ често ранни пролѣтни и есенни слани, отъ

които въ I-та си година може да пострада.

Въ ония крайща на България гдето климата е по-остъръ, почвитѣ на които ще се сѣе люцерната, трѣбва да сж обърнати на югъ. Изобщо, най-добъръ наклонъ за люцерната е южния (на припекъ), гдето на пролѣтъ бърже се развива и чакъ до късно презъ есенята расте. Мѣстоположения съ сѣверно или източно изложение не сж благоприятни за отглеждането ѝ. Люцерната не понася много влажното време, за това въ киповититѣ години и въ мѣста, гдето много вали, лошо вирѣе, защото не само че много заплѣвелява, но и често коренитѣ ѝ започватъ да гниятъ.

Люцерната е растение на топлитѣ страни, за това тя е чувствителна къмъ мразоветѣ и може леко да измръзне, особено кога още не се е добре укоренила. Люцерната, както казахме, прекрасно понася сушата, а кога се е укоренила, тя пренася и безснѣжнитѣ зими стига да не е много опасена отъ добитъка презъ есенята.

Люцерната въ зависимостъ отъ естеството на почвата пуска главния си коренъ много дълбоко 3—5, и повече метра. Дължината на корена отъ една страна се явява като пречка при изби-

битъкъ пълни трапове съ храни и пр. като че всичко това бѣше нѣкакъвъ сънъ. Матей става отведнажъ богатъ човѣкъ. Огъ после той самъ закрѣпява своето имение, всички пасища преобрѣща на ниви и по такъвъ начинъ той удвоява своя имотъ и всички съ редовни документи прехвърля на свое име, точно така както жаласе Хаджи Мемишъ Ага.

Единъ день следъ свършване на войната, единъ удърпанъ и застарелъ турчинъ не огъ години а отъ тегло, спира предъ ежцата на Матей. Когато Матей се върналъ отъ работа вижда турчина — своя благодетель х. Мемишъ Ага, прибира го въ къщи, нахранва го и презъ нощта когато всичко спеше Матей и Матеевица убиватъ своя благодетель и още сжщата вечеръ натоварватъ на кола тѣлото на хаджията и го заравятъ въ една нива близо до къщата, бѣто по такъвъ начинъ заличаватъ следитѣ на престъплението.

Хаджи Мемишъ Ага въ своето изгнание бѣше претърпялъ пълна несполука. Още изъ пътя за Цариградъ той бѣше изгубилъ своята челядь. Избухнало холерна епидемия между бежанцитѣ отъ които една голѣма частъ измиратъ безъ да видятъ

обетованата земя, а други които сж стигнали не сж могли да понесатъ климата и тяхъ постига сжщата учасъ. Хаджи Мемишъ Ага, като изгубилъ своитѣ близки, разочарованъ решава да се върне въ България, да иде при Матей за коравия хлѣбъ да му слугува и да склопи очи при него — при своя синъ. Следъ дълги лишения и като сетенъ сиромасъ пристига той въ България и вмѣсто благодарностъ — черна отплата — бива убитъ, отъ кого? отъ Матей!

Щомъ като синовецъ на дѣдо Матей израснаха и поеха работата, той предаде чѣпка на тяхъ, а той се премести въ градътъ заедно съ най-милиа си синъ Илиа. Маваръ да иживѣше въ градътъ, но той често спокождаше имението си, било да даде упѣтвания на синовецѣ си, или да прибере приходитѣ, но никога не престояваше повече отъ едно денонощие.

Въ града той живѣше като сжщияски отшелникъ. Едно кораво легло и нѣколко черги бѣха цѣлага му покъщнина. Той имаше особенъ начинъ на живѣне. Маса, столове, това бѣше луксъ, а мекитѣ постелки освенъ че изнежявали хората, изкапзавявали ги по ги и правели негодни за

равне на подходяща за нея почва, но отъ друга въ него се състои достоинството на това растение, защото единъ път дадена ли му е добра почва, то е вече гарантирано отъ разнитъ природни отихии. Главниятъ коренъ отъ начало (до $\frac{1}{2}$ м.) се промъква въ земята право, обаче, после той почва да лжкатуши, като образува отъ себе си тжпи жгли и по цълата си дължина (отъ 50 см. надолу), той пуска по тънки коренчета, които завършватъ съ един бучки (топченца).

Люцерна има 4 вида:

1. **Обикновенна** или синьоцвѣтна.
2. **Хмѣлна** която има златожълтъ цвѣтъ.
3. **Пѣсачна** или разноцвѣтна.
4. **Шведска**, жълта или сѣрповидна.

Най-важната, обаче, отъ всички е синьоцвѣтната, съ културата на която ще се занимаемъ тукъ. Тя е многогодишно растение отъ сем. на пеперудовѣтните съ височина 40 до 100 см. Стеблото ѝ е право и разклонено съ много тридѣлни лисчета, отъ които срдното има най дълга опашка. Влолето синкавитъ ѝ цвѣтове образуватъ класъ. Плодътъ ѝ е 3 пъти спирално завъртена чушка съ 3—6 сѣмки. Сѣмето ѝ е сиво-жълто, бжбрекообразно съ окръгла, въ

видъ на оченце, пжпчица.

Люцерна е растение, което трае нѣколко години (5—6—10), като дава 2—3 и повече коситби и то тогава още, когато се има най-голъма нужда отъ храна за добитъка.

Понеже люцерна остава на една и съща нива повече години, то тя не се редува съ други растения, следователно, не заема мѣсто въ сѣидбения редъ. За нея сега за сега най-згодни сж заграденитъ или добре запазени ниви п дворни мѣста. Искане ли единъ земледѣлецъ да има постоянно люцерна, то необходимо е да си раздѣли згодното за тая цель мѣсто на 2 или 3 парчета, отъ които едното ще стои праздно, а другото или другитъ две ще бждатъ посѣти и то едното ще има стара, а другото млада люцерна. При раздирѣдението на згодната за люцерна нива трѣбва да се взема подъ съображение и това, че на едно и също мѣсто да не дохожда люцерна по-рано отъ 5—6 г., следъ заораване на старата. Тъй че, ако сме раздѣлили мѣстото на две части, ще трѣбва, като посѣемъ едната частъ съ люцерна, другата да обработваме съ други растения (картофи, фасулъ и др.) поне 6 год. и следъ това да я посѣемъ съ люцерна. Има ли повече мѣсто сгодно за люцерна

работа. А той би могълъ да живѣе единъ тихъ сѣмеевъ животъ, заобиколенъ отъ своята многобройна челядъ: синове, снахи и внуци, ако не страдаше отъ болестта скѣперничество. Една лоша черта, която унижава въ човѣка — човѣшкото достоинство. Той трепереше за стотинката а паднеше ли къррово, ще се наяде и наине до като полази на четире. Вървамъ, че героатъ на молиерова скѣперникъ би му завидналъ

Ако нѣкой човѣкъ отъ нужда се обърне къмъ него за заемъ, да посрещне нѣкой своя нужда, да си нѣкакъ тъй наблизо и да наблюдавашъ физиономията на дѣдо Матей, ще се превиешъ просто отъ смѣхъ. Тая малка и жалка фигура, какъ подскача отъ мѣстото си като ударенъ зайкъ, какъ жестикулира съ двете си костеливи раце; какъ се блещи и жбѣи, просто да го съжалишъ.

„Отъ гдѣ да ти взема пари бре човѣкъ? Азъ съмъ старъ и не мога вече да печеля — нѣмамъ пари. Имота вече не е мой, не е въ мои раце. Днесъ той има други господари — мойтѣ синове разпорѣждатъ съ него. Охъ. . . ! Тези мой синове, гдѣ ме излякоха. Крадътъ ме обиратъ ме по средъ бѣлъ дзнь. Азъ самъ зная какво е на тая душа,

какъ живѣя, какъ се поменувамъ. Азъ съмъ по сиромакъ и отъ сиромакъ Лазаръ — живѣе гдѣто се е рекло само за една честь на тая дуна — анадѣни?

Просителя оставаше като съ гръмъ поразенъ и някоги вече той не се обръщаше за пари къмъ дѣдо Матей.

Паригъ за дѣдо Матей бѣха цѣлъ въ живота. Сивасетѣ си, които той така щедро обсииваше съ хуля бѣха негови ратаи, негови закрепостени роби. Тъ го слушаха и се бояха отъ него и всичко що падаше като приходъ давахъ го на него, за да има миръ. Той прибираше паритъ но не хранише вѣра въ тѣтъ. Крадътъ ме си думаше той. . .

Неговото скѣперничество бѣше преминало всѣка граница на приличие. . . .

**Всички каснери на учил. на-
стоятелства, които не сж плати-
ли абонамента на Окр. вестникъ,
да побързатъ и сторятъ това въ
най-скоро време.**

и раздѣлимъ ли го на три части, това ще можемъ по-добре да наредимъ работата: ще имаме винаги стара и млада люцерна и мѣстото, свободно отъ люцерна по-добре ще се обработва.

Понеже люцерната е многогодишно растение, затова трѣбва да се обърне особено внимание, кога се избира почва за нея.

Най-добри почви за люцерна сж глинеститѣ или глинесто-пѣсѣкливитѣ, които сж дълбоки и богати на варь. Отъ съдържаннето на варьта и дълбочината на почвата зависи главно трайността на една люцернова ливада. Подорницата трѣбва да бѣде препопускаваща, защото иначе коренчетата може да почнатъ да гниятъ. Въ пѣсѣкливи почви люцерната може да вирѣе само, ако подпочвата е глинеста и пропустлива. Въ много пѣсѣкливитѣ не вирѣе, поради голѣмата сухостъ, а освенъ това въ тѣхъ тя много лесно измръзва. Люцерната не вирѣе и въ хумознитѣ почви, ако сж много богати на хумозъ и влажни.

Бележки.

Надеждата

Колко скрити желания, колко спотаени съзвѣзди, колко болки на сърцето крие надеждата! Всредъ страшна душевна буря и голѣмо отчаяние, изведнѣжъ проблѣсва тя въ нашия душевенъ миръ, разпѣрва криле и ни отправя къмъ незнайнитѣ брѣгове на спасението.

Надеждата — това е целебния балсамъ що буди въ насъ възкресение и ламтежъ на душата къмъ животъ — къмъ тихъ, безболезенъ и пълненъ съ ненагледна красота животъ

Ще бѣде ли?

Бурята отминава, настѣпва покой, а златнитѣ люлки на надеждата ни понасятъ къмъ жадуващия край на дълго очакваното щастие.

Ще дойде ли?

Мисълта ти се носи, вдъхновението те озрава и ти рисува хоризонтитѣ на твоитѣ блянове...

Бурята отминава, настѣпва покой — ражда се новъ животъ!

— Хей, ти знаешъ ли, азъ търся щастieto, азъ простирамъ рѣце къмъ своитѣ дълго желаяни мечти, защото надеждата е съ менъ, тя ме гали и приема, — защото тя, тя е която ме залива съ светлината на живота

Ще доживѣя ли?

Скрежинъ.

ХРОНИКА

Въ бр. 31 на Окр. вестникъ погрешно е напечатано, че учил. Н во о. Дишбудахъ не си е платило абонамента. Напротивъ, то е било винаги едно отъ най-редовнитѣ къмъ своитѣ задължения.

Всички общини и учипцини настоятелства нека си взематъ бележка, че когато изпращатъ обявления за публикуване въ Окр. Вестникъ, едновременно да пращатъ и сумата, смѣтано по единъ левъ на дума.

Презъ последнитѣ нѣколко дни сж си платили абонамента следнитѣ учил. настоятелства: Приселци, Ахъркьой, Казакъ дере, Джевизлий, Демиръ хайлий, Нова шипка, Кара ахмедъ Махле, Сава, Касъмларъ, Куванлъкъ, Ахъркьой, Пашантъ, Русларъ, Крумово, Горенъ чифликъ, Бейлий.

Нека останалитѣ непздължени учил. н-ва последватъ примера имъ.

Въ края на месецъ декември, тази година, ще излезе отъ печатъ книгата „Тютюневата култура въ Пловдивския окръгъ“ и упжтване за подобреннето качеството на тютюна отъ Никола Р. Михморенъ. Книгата ще бѣде около 7 коли голѣмъ форматъ и ще струва 25 лв.

Намира се за продажъ у автора. Пловдивъ ул. „Велико Търново“ № 16.

Министерството на земледѣлието и държавнитѣ имоти съобщава, че е закупило люцерно семе. Предуупреждаватъ се селянитѣ да не се поддаватъ на спекулантскитѣ предлагания на разни търговци, но да дочакатъ пристигането на закупеното семе.

М-вото на финанситѣ е издало специално окръжно, съ което се даватъ разяснения относно обгербването на полицитѣ:

Когато една полица не е била обгербвана, глобата отъ 5 на сто се налага не върху закрѣгленитѣ хилядници, а върху действителната стойност на полицата, като за недостатъчно обгербванитѣ полици се взема глоба и гербовъ налогъ върху необгербваната разлика

отъ действителната стойностъ на по-лицата.

Превозътъ по желѣзницитѣ. Презъ изтеклиятъ месецъ ноемврий превозътъ по желѣзницитѣ е възлѣзълъ на 31·852 вагона, срещу 32·064 вагона за сѣщиятъ месецъ отъ миналата година.

Тазгодишното производство на пашкули е много задоволително.

Споредъ даннитѣ на М вото на земледѣлнето, презъ тази година сѣ били излюпени 42 хиляди унци бубено семе. Отъ това семе сѣ били произведени 2 милиона и 50 хиляди кгр. пашкули.

До преди войната, обикновеното ни пашкулно производство достигаше до 2 и половина милиона кгр. пашкули.

Тазгодишното производство се приближава къмъ нормалното.

Варнен. Окръженъ Ветеринаренъ Лѣкаръ

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 3435

гр. Варна, 17 Декемврий 1927 год.

Съобщава се за сведение, че на 26. XI. т. г. Новоселския Участ. Ветеринаренъ Лѣкаръ, на пѣтъ отъ с. Ченге за с. Ново-село (Провадийско), е изгубилъ кочанъ съ ветеринарни листове за животни № 157, отъ които има издадени 4 листа отъ № 126 до № 129 включително. Тоя кочанъ съ пѣтни листове да се счита за невалиденъ, а това лице, което го е намерило, умолява се да го предаде на гореказания лѣкаръ, или въ Окръжната Ветеринарна Канцелария.

Окр. Ветерин. Лѣкаръ: Д. Тюлевъ
Секр. счетоводителъ: Друмевъ.

Татаръ-Махленско учил. настоятелство.

Обявление

с. Татаръ-махле 10. XII. 1927 г.

Татаръ-махленското училищно настоятелство обявява, че на 29 декемврий т. г. отъ 2 до 6 часа следъ обедъ, въ канцеларията на татаръ-махленското училище, ще се произведе търгъ, съ явна конкуренция, за отдаване подъ

наемъ, за срокъ отъ 2 години училищ-ниятъ нивъ, находящи се въ землището на с. Татаръ-махле, а именно.

1. Нивата въ мѣстността „Крумовски пѣтъ“ отъ 14·9 декара.

2. Нивата въ мѣстността „Паламу-тлукъ“ отъ 8·7 декара.

3. Нивата въ мѣстността „Паламу-лукъ“ отъ 16·3 декара.

4. Нивата въ мѣстността „Купру-торла“ отъ 14·9 декара.

5. Нивата въ мѣстността „Тѣнкия пѣтъ“ отъ 3·8 декара.

6. Нивата въ мѣстността „Каужикъ“ 4 дек.

I. Първоначална оцѣнка на декаръ 100 лв. за цѣлия периодъ.

II. Залогъ за проучастие въ 5% върху първоначалната оцѣнка.

III. Всички разноски за публикация, обгербване и др. сѣ за сметка на наемателитѣ.

IV. Тържнитѣ книжа могатъ да се видятъ всѣки присѣственъ день въ канцеларията на училището.

Отъ настоятелството.

Бейлийско училищно настоятелство

(Провадийско.)

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 145

с. Бейлий, 18. Ноемврий 1927 год.

Обявяваме, че на 21. Януарий 1928 год. ще дадемъ подъ заемъ чрезъ явно наддавателенъ търгъ училищната нива „Разлива-Сиврията“ отъ 350 декара на парцели отъ по 10 декари при първоначална оценка 50 лева годишно на декаръ за 4 години, считани отъ 1 септемврий 1928 год.

Търга ще се открие въ старото училище въ 9 часа преди обѣдъ. Залогъ за правоучастие въ търга ще бѣде 5% отъ първоначалната оценка. Закона за предприятията е задължителенъ за конкурентитѣ.

Шоенитѣ условия могатъ да се видятъ всѣкой день въ училището.

Отъ учил. настоятелство.